

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 73 0 К 034857 22 Квлз
Бања Лука, 28.02.2023. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Даниеле Миловановић као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина, др Вељка Икановића, Весне Антонић и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету осуђеног С.Л., због два кривична дјела угрожавања сигурности из члана 150 став 2 у вези са ставом 1 Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости осуђеног, поднесеном против правноснажне пресуде Окружног суда у Бањалуци број 73 0 К 034857 21 Кж од 13.07.2022. године, у сједници вијећа одржаној дана 28.02.2023. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснован захтјев за заштиту законитости осуђеног С. Л., поднесен против правноснажне пресуде Окружног суда у Бањалуци број 73 0 К 034857 21 Кж од 13.07.2022. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бања Луци број 73 0 К 034857 21 Кж од 13.07.2022. године одбијена је као неоснована жалба оптуженог С.Л. и потврђена пресуда Основног суда у Котор Варошу број 73 0 К 034857 19 К од 15.04.2021. године, којом је оглашен кривим оптужени С.Л. због два кривичног дјела угрожавања сигурности из члана 150 став 2 у вези са ставом 1 Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске” број 64/17 и 15/21, у даљем тексту: КЗ РС), за која дјела му је суд утврдио новчане казне у износу од по 300,00 КМ, па га је примјеном одредби члана 56 став 1 тачка 59 КЗ РС осудио на јединствену новчану казну у износу од 600,00 КМ.

Истом пресудом оптужени С.Л. је на основу члана 298 став 1 тачка в) ЗКП РС ослобођен оптужбе да је у вријеме, мјесто и на начин описан у изреци побијане пресуде починио кривично дјело угрожавања сигурности из члана 150 став 2 у вези са ставом 1 КЗ РС на штету Г.Б.

Оптужени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка који падају на терет буџетских средстава суда.

Против осуђујућег дијела ове пресуде осуђени С.Л. је поднио Захтјев за ванредно преиспитивање судске пресуде Окружног суда у Бањалуци број 73 0 К 034857 21 Кж од 13.07.2022. године, који захтјев је овај суд прихватио као захтјев за заштиту законитости, јер ванредни правни лијек који је осуђени означио у поднеску, не познаје важећи Закон о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број: 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21, у даљем тексту: ЗКП РС). Приједлог осуђеног постављен у Захтјеву је да Врховни суд Републике Српске „у детаље размотри донесену пресуду и да је одбаци као неосновану“.

Захтјев је са списима предмета првостепеног суда достављени на одговор републичком јавном тужиоцу у смислу одредбе члана 353 став 1 ЗКП РС.

У одговору на Захтјев републички јавни тужилац Б.М. наводи да су у конкретном случају првостепена и другостепена пресуда донесене у вријеме важења ЗКП РС који не предвиђа могућност преиспитивања правоснажне пресуде по овом ванредном правном лијеку, те налази да поднесени захтјев није дозвољен.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, примјеном одредби члана 354 ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позива подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци рјешења из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости није допуштен.

Наиме, захтјев за заштиту законитости, у смислу одредби члана 350 ЗКП РС, је врло рестриктивно постављен и може се поднијети против правоснажне пресуде само због повреде Кривичног законика, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311 став 1 тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану) учињених у првостепеном или жалбеном поступку, а уз ограничења прописана у ставу 2 и ставу 3 овог члана. Ограничењима из става 2 цитиране законске одредбе искључена је могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, као редовни правни лијек, те ако наведене повреде материјалног и процесног закона нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку), док је ограничењем из става 3 исте законске одредбе искључена могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

У конкретном случају Захтјевом није означен основ побијања правоснажне другостепене пресуде, а из разлога у његовом образложењу произлази да Захтјев оспорава правилност чињеничне основе побијане правоснажне пресуде на којој се темељи осуда оптуженог С.Л. због два кривична дјела угрожавања сигурности из члана 150 став 2 у вези са ставом 1 Кривичног законика. Исти основ побијања пресуде жалбом, који се манифестује у погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, је истицан у жалби оптуженог на првостепену пресуду.

Дакле, као основ побијања правоснажне пресуде у конкретном случају нису наведени законски разлози за подношење овог ванредног правног лијека које предвиђа цитирана одредба члана 350 став 1 ЗКП РС, а које се огледају у

повреди Кривичног законика и повреди одредаба кривичног поступка из члана 311 став 1 тачка г) ЗКП РС, нити су ове повреде биле изнесене у жалби оптуженог на првостепену пресуду.

Па како Врховни суд Републике Српске није овлаштен да у поступку по захтјеву за заштиту законитости, као ванредном правном лијеку против правоснажне пресуде, испитује правилност утврђеног чињеничног стања на темељу којег су радње осуђеног, које је предузео критичног догађаја, правно квалификоване као два кривична дјела угрожавања сигурности из члана 150 став 2 у вези са ставом 1 КЗ РС, то се Захтјев осуђеног показује као недопуштен у смислу одредби члана 353 став 1 ЗКП РС, ради чега је одлучено као у изреци овог рјешења.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Даниела Миловановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић